

CHƯƠNG TÁM

TỜ TÌNH VƯƠNG VẤN

Con đường vẫn là con đường xưa, cảnh vật không có gì thay đổi. Con đường chàng đã qua lại nhiều lần trong kiếp giang hồ, nhưng lần này chàng thấy nó đổi khác.

Lúc đi ngang qua rừng núi, chàng nghe như có tiếng chim muông ca hát. Lúc xuyên qua đồng ruộng, chàng nghe như có tiếng sáo diều dật theo ngọn gió la đà phát phơ trên đọt lúa vàng. Khi đi qua làng mạc thị trấn, chàng có cảm tưởng như người người đang mở hội hoa đăng, tiếng cười tiếng nói rộn ràng như pháo Tết.

Chàng đi không ngừng, không biết mệt và ngựa cũng đồng tình với chủ, bốn vó tung bay...

Chưa có lúc nào Trần Quốc Anh thấy cảnh vật tươi vui chào đón mình như thế ! Cũng chưa bao giờ chàng nghe yêu đời đến như thế !

Phải chăng vì lòng chàng có nhiều thay đổi ? Cho nên chàng thấy mọi vật trước mắt đều đổi thay ?

Từ khi rời khỏi Thanh Hoá, từ khi xa lìa tòa nhà có nàng tiên áo trắng nay là đã ba ngày. Ba ngày chàng sống lằng lằng

trong cõi mộng. Lúc ngủ chập chờn thấy người trong tranh hiện ra...

Nàng tiên của chàng từ trước chưa hề có tên. Nay thể hiện một cái tên thật đẹp : Giáng Hương !

Hơn 30 tuổi chưa biết yêu, hay nói đúng ra chưa từng xúc động trước giai nhân, nay bỗng dưng bồi hồi tưởng nhớ đến người con gái mới gặp lần đầu.

Tuy mới gặp lần đầu, nhưng hình ảnh ấy đã in sâu vào tâm trí chàng từ 10 năm qua. Từ đêm mộng寐, thấy mình bay lên trời viếng cung Quảng, được một nàng tiên đưa đi ngoạn cảnh. Lúc tỉnh dậy bàng hoàng nhớ đến người trong mộng, chàng lấy giấy bút vẽ ngay chân dung nàng ấy. Bức tranh với tựa đề « Mộng du cung Quảng » và nàng tiên trong tranh họa của chàng chưa kịp hỏi tên, chính là hình hài của Hoàng Giáng Hương !

Chàng nhớ giọng nói của nàng du dương như tiếng nhạc, nhớ suối tóc của nàng óng ả như mây, nhớ ánh mắt của nàng ...Ôi ánh mắt trong sáng như bầu trời ! Và nụ cười ...nụ cười của nàng đẹp như hoa hồng buổi sớm !

« - Đẹp như nàng sao có thể có trên trần thế ? Thật lạ lùng ! »

Trần Quốc Anh vừa đi vừa nghĩ ngợi, ngựa đã vào rừng núi Ba Vì hồi nào chàng không hay ? Mãi đến khi bị một toán người chặn lại, chàng như người tỉnh mộng !

Nhóm người này mình mặc áo lam, tất cả đều võ trang. Có kẻ mang đao, kẻ mang kiếm... Họ từ trong rừng vệt lá đi ra chặn bước tiến con tuần mã, khiến nó « hí » lên một tiếng, thối lui lại.

Khi đó Trần Quốc Anh giật mình mới, nhớ rằng mình đã vào lãnh thổ của vị nghĩa huynh.

Chàng nhìn trong nhóm người trước mắt, không thấy một ai quen, nên vội vàng xuống ngựa. Một người trong bọn trượt ngay thanh kiếm của chàng và đôi mắt hắn nhìn xoáy vào mắt chàng như dò xét.

Trần Quốc Anh đứng yên, không tỏ thái độ nào. Thường khi gần đến mật khu, chàng buộc nơi tay chiếc khăn màu vàng có viền đỏ, dấu hiệu của người cùng bọn, thì chàng sẽ được đón tiếp và hướng dẫn vào mật khu.

Bởi đường trong rừng có nhiều hầm hố nguy trang. Người ngoài không biết dẫm chân lên sẽ bị rơi xuống hố. Hoặc đi nhầm đường có gài tên thì cũng không toàn mạng, vì tên bắn ra từ ba phương bốn hướng, khó thể tránh né được.

Khi nào có Đoàn Trí đi đón, chàng được đưa vào con đường hầm đặc biệt đưa thẳng vào trung tâm của Mật khu.

Chuyến này chàng vì mãi nghĩ ngợi vẫn vợ, quên mất điều phải làm. Bây giờ đã muộn rồi ! Chàng không mang dấu hiệu nơi tay, bọn người này nghi kỵ. Chàng có nói gì, chắc họ cũng không tin.

Tên trượt khí giới của chàng nhìn thấy kiếm báu và chủ nhân hình hài cao quý không phải hạng tầm thường, nên không dám vô lễ, vòng tay thưa :

- Dám hỏi tráng sĩ, bảo kiếm này đã từng được mài chưa ?

Trần Quốc Anh mỉm cười gật đầu nói:

- « Mãi gương phục quốc »

Cả bọn nghe chàng nói đúng tín hiệu đưa mắt nhìn nhau. Trần Quốc Anh thấy không cần phải mắt thì giờ với nhóm binh sĩ của nghĩa huỳnh, nên cho tay vào túi lấy ra chiếc khăn lụa màu vàng và nói :

- Ta vì quên không buộc khăn hiệu này mà anh em không nhận ra người nhà.

Bấy giờ bọn người thở phào ra. Người tuốt khí giới của Trần Quốc Anh khi nãy vội vàng trả lại bảo kiếm, chấp tay nói :

- Kính mong tráng sĩ thứ lỗi chúng tôi đã vô phép với ngài vì vấn đề an ninh.

Trần Quốc Anh cười hòa nhã :

- Các anh em làm như vậy là phải lắm. Ta có lời khen ngợi ! Hiện tại nên hướng dẫn ta vào trung tâm cho nhanh. Chắc mọi người đang chờ đợi ta ở đó.

Chàng vừa nói vừa tung mình lên ngựa. Sợ bọn họ thắc mắc, chàng tiếp :

- Ta là Tiêu Dao Trần Quốc Anh !

Nhóm người nghe chàng xưng tên đều sững sờ nhìn chàng. Lời đồn giữa binh sĩ với nhau về người nghĩa đệ của chủ tướng họ, người hỗ trợ tài chánh cho mật khu. Họ sống được là người nhờ người này. Nên đối với họ, chàng giống như một vị thần linh. Họ tưởng tượng về chàng rất nhiều, bây giờ gặp mặt, họ tưởng chừng như chiêm bao.

Trần Quốc Anh nói tên để họ hết nghi kỵ, dẫn chàng vào trung tâm mật khu cho nhanh. Nào đâu khi nghe biết tên, bọn người nhìn nhau kinh hãi, đồng rập mình chào chàng một cách kính cẩn :

- Anh em chúng tôi rất ao ước được gặp tráng sĩ. Nay vinh hạnh được tận mặt người, chúng tôi xin tỏ lòng kính trọng.

Tuy nóng lòng muốn đi, nhưng thấy mọi người chân tình quý trọng mình, Trần Quốc Anh cảm động bảo :

- Ta chưa có dịp gặp mặt anh em, nhưng chúng ta đều là người nhà. Các anh em không cần quá thủ lễ.

Chàng vụt trở giọng xa xôi :

- Rồi đây ta sẽ sát cánh với anh em trên đường phục quốc.

Nói câu ấy chàng bỗng liên nghĩ đến Hoàng Giáp và Hoàng Giáng Hương... Một người già nua tuổi tác, một người liễu yếu đào tơ, mà cũng chọn con đường hy sinh cho công cuộc cứu quốc. Huống hồ chàng là thân nam tử?

Từ đây lớp áo kẻ sĩ của chàng sẽ bỏ đi, để thay cho lớp áo chinh nhân. Ngọn bút lông mềm mại sẽ không còn nhiều dịp dùng tới, vì tay chàng phải dành cho việc vung kiếm múa gươm.

Có tiếng vó ngựa chạy tới từ phía Bắc của khu rừng, Trần Quốc Anh ngoảnh mặt nhìn lại, thấy Đoàn Trí từ xa phóng ngựa như bay tới ... Chàng mỉm cười :

- Ông Tổng Quản đi đâu mới về chăng ?

- Tôi đi đón tráng sĩ bên ngoài, không ngờ tráng sĩ đã vào

đến đây rồi.

Bọn lính thấy ông Thống soái của họ, họ vội vàng nghiêm chỉnh chào. Đoàn Trí ra lệnh :

- Anh em, ai đóng ở đâu hãy về chỗ của mình đi.

Trong nháy mắt toán người biến mất. Đoàn Trí phóng ngựa đi trước, vừa nói với Quốc Anh :

- Tôi xin phép đi trước dẫn đường.

Trần Quốc Anh ruổi ngựa phía sau.

Bảy tám năm qua, tới lui nhiều lần ở mật khu, lẽ nào chàng không rõ đường đi nước bước ? Song chàng vốn tôn trọng qui luật của Mật khu, nên không muốn tự tiện đi vào. Và lại những cam bẫy Đoàn Trí thay đổi vị trí liên liên, nên Trần Quốc Anh cũng khó mà đề phòng.

Chàng theo Đoàn Trí đi quanh co một lúc thì tới lều tranh. Cả hai xuống ngựa. Vừa lúc ấy một người từ trong nhà chạy ra mừng rỡ kêu lên :

- Tráng sĩ đã trở lại rồi a ?

Trần Quốc Anh mỉm cười :

- Lão vẫn thường chứ ?

Người này cũng là binh sĩ của Mật khu. Chỉ vì ông ta đã quá lực tuần nên được giao trách nhiệm nhẹ nhàng trông coi nhà tranh, đầu ngách của một trong những địa đạo dẫn vào trung tâm. Vai trò của ông là tiêu phu sinh sống trong rừng, có bốn phen canh giữ cửa động, nếu có kẻ lạ đột nhập, lập tức báo động.

Hai con ngựa được giao cho người này. Đoàn Trí và Trần Quốc Anh đi vào nhà, bước thẳng đến bàn thờ. Đoàn Trí đẩy bàn thờ sang một bên thì hiện ra cái ngạch đi xuống đường hầm. Cả hai, kẻ trước người sau đi dưới đường hầm nhỏ hẹp tối om một lúc thì đường rộng lớn hơn và có chút ánh sáng. Đoàn Trí bước chậm lại, đi song song với Quốc Anh và bắt đầu trò chuyện :

- Công tử vẫn mạnh chứ ?

Trần Quốc Anh nhú mày không hiểu vì sao hôm nay Đoàn Trí gọi mình là công tử ? Bỗng chàng sực nhớ tới Hùng Phong, nên cười xòa :

- Ông Tổng quản muốn hỏi thằng cháu của tôi chẳng ? Nó học hành tiến bộ lắm và thường hay nhắc đến kỷ niệm ở mật khu.

- Chắc công tử không quên những ngày vất vả ở đây ?

- Ở Trần gia trang vất vả hơn chứ ? Tôi đi vắng giao cho nó trông coi ngựa và mọi việc trong nhà.

Rồi chàng cười cười nói tiếp :

- Hùng Phong rất thích làm việc và chịu khó học hỏi. Đó cũng là điều may cho tôi không có một thằng cháu ham chơi.

Đoàn Trí nói bằng một giọng chân thành :

- Công tử còn nhỏ mà nhân cách đã hơn người. Tôi tin chắc sau này trở thành một đại anh hùng, đại quân tử.

- Tôi mong được như lời của ông Tổng quản để anh chị tôi dưới suối vàng tha lỗi nguyện.

Sau câu nói chàng thở dài. Hai người chợt im lặng, không ai nói thêm lời nào nữa.

Đoàn Trí nghĩ tới Hùng Phong, một thiếu niên vừa anh tuấn vừa hiên ngang. Thật đáng yêu !

Còn Trần Quốc Anh đang khi nghĩ đến gia huynh, gia tẩu, bỗng hình ảnh của nàng Giáng Hương hiện ra làm tim chàng bàng hoàng, xao xuyến.

Bây giờ chàng mới thấy rõ ái tình như thế đó...Chi phối tất cả mọi hành động và tư tưởng của con người !

Mấy ngày qua chàng không nguôi tưởng nhớ người ấy, lúc đi, lúc đứng, lúc ngủ ...Trần quốc Anh bỗng kinh hãi kêu thảm :

« - Trời ơi ! Ta điên loạn mất rồi ! Giáng hương ơi ! Nàng đã bắt hồn ta ! Nàng làm cho tâm trí ta mê loạn, tim ta ray rức hoang mang. Trời ơi ! Ái tình là thế đó sao ? Ta yêu nàng đến độ cùng cực như thế sao ? »

Chàng chợt nhớ lại hình ảnh của Giáng Hương ngồi tựa lưng nơi góc liểu hôm nào trong khu vườn nhà nàng...Tai chàng như nghe tiếng thở dài não nuột của nàng buổi ấy...

Tiếng thở dài đó hình như còn để lại dư âm, làm hồn xác chàng như mê như tỉnh, ngẩn ngẩn ngơ ngơ ...

Chàng đi theo Đoàn Trí như một kẻ không hồn, cho đến lúc chân đặt trên tiểu kiều và từ trong nhà một người chạy ra mừng rỡ reo lên :

- Hiền đệ ! Anh trông hiền đệ vô cùng ! Cuộc hành trình không mệt lắm chứ ?

Trần Quốc Anh như người vừa tỉnh ngủ, tinh thần chưa tỉnh táo, nhìn Nguyễn Trường Hân bằng ánh mắt đờ đẫn ngây dại.

Nguyễn Trường Hân lấy làm kỳ quặc, lo lắng hỏi :

- Hiền để không khỏe chẳng ?

- Không ! Không có gì !

Sau câu trả lời, Trần Quốc Anh hơi hồ thẹn, gượng cười nói :

- Em chỉ hơi mệt vì ít ngủ. Bây giờ thì đã khỏe rồi ! Mọi người đã tề tựu cả chứ ?

Nguyễn Trường Hân hoan hỉ kè vai nghĩa đệ đi vào nhà. Chiếc bàn vuông dài đã có nhiều người ngồi. Ngoài 4 vị trong cuộc họp lần trước mà Quốc Anh biết mặt, còn có vài người lạ. Nguyễn Trường Hân giới thiệu :

- Trong quý vị có người đã biết nghĩa đệ của tôi, nay tôi xin giới thiệu với những vị mới đến, đây là Tiêu Dao Trần Quốc Anh.

Những người khách mới, khi nghe Nguyễn Trường Hân nói tên ai nấy lộ vẻ hân hoan. Trần Nguyệt Hồ và Phan nguyên Vi và hai vị tướng Phạm và Đỗ vì đã biết Trần Quốc Anh, nên thân mật chào hỏi. Nguyễn Trường Hân nắm tay bạn đến trước mặt từng người mới, nói :

- Những vị đây đều là quan đại thần của nhà Trần và đã rút lui khỏi quan trường trước khi họ Hồ chiếm ngôi. Anh xin giới thiệu với hiền đệ : Viên ngoại Phạm Hữu Bách, quan ngự Sử Đinh Vũ, Kim Ngô Đại tướng quân Đặng Tất, võ vệ Đại tướng

quân Nguyễn Cảnh Chân ¹, quan tri phủ Trần nguyên Khôi, quan tri phủ Nguyễn mạnh Hùng.

Trần Quốc Anh chấp tay nói :

- Rất hân hạnh cho tôi được quen biết quý vị trong hàng văn võ đại thần.

Mọi người khách đồng nói :

- Chúng tôi nghe tài danh Tráng sĩ đã lâu, nay mới biết mặt. Thật là vạn hạnh.

Trần Quốc Anh khiêm nhượng :

- Đa tạ quý vị quá khen. Sự thật tôi tự biết kém tài nên bấy lâu sống mai danh ẩn tích. Nay vì đất nước khẩn trương phải ra góp sức với quý vị. Mong quý vị chỉ giáo cho những điều chưa biết.

Nguyễn Trường Hân cười, chen vào :

- Nghĩa đệ tôi không thích chõ phồn hoa, cũng không thích gò bó chốn quan trường. Chắc quý vị đều nghe biết. Nay chúng ta góp mặt tại đây vì tấm lòng ái quốc. Chúng ta nên lấy tình thân hữu mà đối xử với nhau. Đừng khách sáo mà mất vẻ tự nhiên.

Mọi người hoan hô đồng ý với gia chủ. Nguyễn Trường Hân tuyên bố cuộc họp bắt đầu ...

Người nọ người kia phát biểu ý kiến. Nơi chiếc bàn nhỏ ở góc phòng Lê tiên sinh ghi chép những lời phát biểu của mọi

¹ như trên

người và kết thúc cuộc bàn bạc : Tất cả đồng ý phát động một cuộc tổng khởi nghĩa « tiêu diệt nhà Hồ, phục ngôi nhà Trần ».

Cuộc bàn luận đến tối mà mọi người còn hăng say. Nguyễn Trường Hân muốn tạm ngưng buổi họp để lo cơm nước cho khách, nên lên tiếng :

- Chương trình hoạt động ngày mai chúng ta sẽ bàn tiếp. Giờ thì xin để gia nhân hầu cơm nước cho quý vị.

Trần quốc Anh vụt đứng lên trang trọng nói :

- Tôi còn một điều trọng đại, xin tường trình để quý vị thấu rõ tâm lòng ái quốc của một vị quan già không có mặt tại đây. Tôi muốn nói đến thượng thư Hoàng Giáp.

Mọi người vốn nể trọng và có cảm tình với Trần Quốc Anh, nhưng sau khi nghe câu nói của chàng ai nấy đều tỏ vẻ bất bình. Trần Quốc Anh đã biết trước phản ứng của họ, nên nghiêm giọng nói :

- Tôi biết quý vị cũng như tôi, không ai chấp nhận một con người thờ hai chúa, nhất là hợp tác với một kẻ tiểu nhân cướp ngôi cướp nước như họ Hồ. Song tôi xin quý vị hãy nhẫn nại nghe tôi tường thuật câu chuyện này...

Bằng một giọng xúc động Trần quốc Anh thuật lại cuộc gặp gỡ Hoàng Giáp hôm nào... Những lời tâm huyết của ông ta với Hoàng Giáp Hương về hiện tình của đất nước. Việc Hoàng Giáp vào lòn ra cúi với cha con già Hồ để thực hiện âm mưu hạ độc... Việc nàng Giáp Hương chịu hy sinh hiến thân vào cung thực hiện kế hoạch « Điêu Thuyền » để gây tị hiềm giữa Hồ Hán Thương và cha hắn...v.v. và v.v...

Trần Quốc Anh dứt lời gian phòng im lặng như tờ. Không khí nặng nề khó chịu, sắc mặt mọi người biểu lộ nỗi hổ thẹn và niềm ân hận sâu xa...

Viên ngoại Phạm hữu Bách trước khi rời khỏi quan trường đã từng nói xiên xỏ sĩ nhục Hoàng Giáp. Nay nghe những điều Trần Quốc Anh tường thuật, ông quá ân hận, không cầm lòng được, nước mắt rung rung, nghẹn ngào nói :

- Tôi thật có lòng dạ tiểu nhân, trước đây đã bao phen xúc phạm đến Hoàng thượng thư.

Không riêng gì Phạm hữu Bách, mà ai ai từng khinh khi Hoàng Giáp đều vô cùng ân hận. Riêng Nguyễn Trường Hân, tuy chưa mở miệng nói lời phê bình, song trong lòng có thắc mắc, nên chàng cũng không khỏi ray rức lương tâm :

- Trong chúng ta, ngay cả tôi đều nghĩ không phải về người này. May mà nghĩa đệ sáng suốt tìm hiểu nội tình. Chứ không tội lỗi chúng ta quá nặng vì đã nghi ngờ một nhà đại ái quốc.

Phan Nguyên Vi trầm trầm :

- Hôm trước tôi từng kể tội Thượng thư Hoàng Giáp trong buổi họp. Nguyễn tướng công và Tiêu Dao tráng sĩ thì có vẻ không chống đối ông ta. Thế mới biết khí độ của quý vị cao hơn tôi nhiều.

Trần Quốc Anh nói giọng buồn thiu :

- Chính tôi cũng có dạ nghi ngờ người ấy, nên mới tìm cách giáp mặt. Giờ đây quý vị đã hiểu rõ tấm lòng người ấy, xin cho tôi biết ý kiến phải xử sự thế nào ?

Trần Nguyệt Hồ lên tiếng :

- Mình tạ lỗi với người ấy và mời hợp tác.

Trong phòng họp ai ai cũng cho ý kiến của Trần Nguyệt Hồ là phải. Nguyễn trường Hân góp lời :

- Mời hợp tác là lợi thế cho chúng ta rồi. Nhưng chúng ta cũng nên bảo đảm an ninh cho Hoàng thượng thư và nhất là không để Hoàng tiểu thư phải hy sinh.

- Chúng tôi rất tán đồng ý kiến của Nguyễn tướng công.

Mọi người đồng thanh nói câu đó. Trần Quốc Anh lấy làm vui mừng, nói :

- Trước khi từ giả Hoàng thượng thư tôi cũng đã khuyên người hoãn việc tiến cung con gái để chờ quyết định của quý vị ngày hôm nay.

Nguyễn Tường Hân thấy trời quá tối, sợ khách đói bụng, nên vội vàng kết thúc buổi họp :

- Ngày mai chúng ta sẽ bàn lại vụ thượng thư Hoàng Giáp và hoạt động của mỗi người chúng ta trong tương lai. Bây giờ xin mời quý vị ra sân nhâm nha tí rượu, trong khi chờ đợi gia nhân bày tiệc.

Nhà cất trên mặt hồ, nên sân chỉ là khoảng lan can lộ thiên. Nơi đó có chiếc bàn tròn nhỏ và nhiều cái ghế mây.

Khách khứa đều ngồi quây quần quanh bàn rượu cười nói huyên thuyên.

Chỉ riêng Trần Quốc Anh đứng tựa lưng nơi lan can, mắt

bâng quơ nhìn cảnh vật, miệng chúm chím cười. Nhưng sự thật chàng chẳng cười với ai, tuy đứng đó mà hồn gửi đâu đâu...

Trăng sao trên trời lấp lánh bàng bạc xuống mặt hồ trông rõ đàn cá lội nhõn nhơ... Mùi hương ngào ngạt của hoa Trung Liên dâng lên, càng làm ngất ngây cõi lòng của kẻ vừa vương vấn tơ tình.

Đời một kẻ vui thú sông hồ, quen thói phóng túng, giờ cũng không thoát khỏi tình trường ! Giờ đây chàng đã biết yêu. Và chàng cũng biết rằng tình yêu thật huyền diệu, trong lòng lúc nào cũng tràn đầy hạnh phúc lâng lâng...

Giờ đây chàng thấy đời đáng yêu hơn, người cũng đáng mến hơn. Cỏ cây hoa lá khi trước đối với chàng là những người bạn vô tri, giờ cũng biết nói, biết cười.

Chàng nghe tiếng gió rì rào bên tai :

« Giáng Hương hiện đi dạo trước sân...Giáng Hương hiện đang ngồi bên bờ liễu... »

Chàng lại nghe tiếng trúc thì thầm :

« Nàng đang triền miên trong giấc mộng...Nàng đã ngủ yên... »

Trần Quốc Anh chột giật mình, tự hỏi :

« Mộng của nàng ra sao ? Đêm qua trong giấc mơ ta thấy cùng nàng ngồi tình tự...Nàng hát, ta khảy đàn, một bản nhạc tình tứ. Chẳng rõ nàng có đồng giấc mơ như ta không ? »

Rồi chàng mỉm cười tự chế riễu cho sự ngớ ngẩn của mình :

- Làm gì có hai người cùng một giấc mộng giống nhau !

Nguyễn Trường Hân đang tiếp rượu từng người, chợt trông thấy nghĩa đệ cười một mình như có điều chi khoan khoái lắm ?
Chàng mon men đến gần hỏi :

- Hiền đệ có gì vui lắm phải không ?

Câu hỏi bất chợt của Nguyễn Trường Hân khiến Trần Quốc Anh giựt mình, sắc mặt đỏ rần. Chàng lúng túng đáp :

- Em đang tức cười cho sự ngớ ngẩn của em.

Nguyễn Trường Hân hiểu lầm một câu chuyện dí dỏm gì khác, nên cũng cười theo.

* * *